

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 4 września 2024 r.

Pozycja 71

POSTANOWIENIE

z dnia 23 lipca 2024 r.

Sygn. akt P 1/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz
Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca
Bogdan Świączkowski
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 lipca 2024 r., pytania prawnego Sądu Najwyższego,

„[c]zy art. 22a § 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.) w zakresie w jakim stanowi, iż odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa od podziału czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu obowiązków sędziego, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, nie przysługuje w przypadku przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu, jest zgodny z art. 45 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji RP?”,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W postanowieniu z 15 grudnia 2022 r. Sąd Najwyższy – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (dalej: sąd pytający) przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, o treści przytoczonej w komparycji niniejszego postanowienia.

1.1. Pytanie prawne zostało przedstawione na tle następującego stanu faktycznego:

10 czerwca 2022 r. Prezes Sądu Okręgowego w Elblągu dokonał zmiany zakresu podziału czynności sędziego Sądu Okręgowego (dalej: sędzia) na rok 2022, co skutkowało przeniesieniem sędziego do orzekania z I Wydziału Cywilnego do IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych tego sądu.

Od zmiany podziału czynności sędziego wniósł odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS). Ta, uchwałą nr 782/2022 z 29 lipca 2022 r. na podstawie art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269; dalej: ustawa o KRS) w związku z art. 22a § 5 i 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, ze zm.; dalej: p.u.s.p.) umorzyła postępowanie.

Od powyższej uchwały, na podstawie art. 44 ustawy o KRS, sędziemu wniósł odwołanie do sądu pytającego. W odwołaniu podniósł, że KRS nieprawidłowo przyjęła, iż w wydziale, w którym wcześniej orzekał i w tym do którego został przeniesiony, rozpoznawane są sprawy z tego samego zakresu i w związku z tym – zgodnie z art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. – od decyzji prezesa sądu o zmianie podziału czynności sędziemu nie przysługuje odwołanie do KRS.

Sąd pytający powziął wątpliwości co do zgodności art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. „w zakresie, w jakim stanowi, iż odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa od podziału czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu obowiązków sędziego, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, nie przysługuje w przypadku przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu” z art. 45 ust. 1 i art. 2 Konstytucji.

1.2. W uzasadnieniu pytania prawnego sąd pytający wskazał, że znaczenie językowe zaskarżonego przepisu jest jednoznaczne, a „jego tetyczną konsekwencją jest uznanie niedopuszczalności drogi sądowej w sprawach z odwołań sędziów od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie z odwołania od zmiany podziału czynności”.

Przypominał, że w swoim dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy co do zasady jednolicie opowiadał się za niedopuszczalnością odwołania do SN, skutkującą koniecznością odrzucenia takiego odwołania oraz uznawał, że regulacja zawarta w art. 22a § 6 p.u.s.p. nie narusza art. 45 ust. 1 Konstytucji, albowiem zmiana zakresu czynności sędziego nie konstytuuje „sprawy” w znaczeniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, w której musi być zagwarantowana droga sądowa.

Sąd pytający przywołał argumenty przemawiające za dopuszczalnością odwołania od uchwały KRS, jak i brakiem takiej możliwości. Podkreślił jednocześnie, że uwzględniając w procesie egzegezy wykładnię prokonstytucyjną, w szczególności zasadę prawa do sądu, zasadę przyzwoitej legislacji oraz zasadę ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nich prawa, doszłoby do pominięcia wskazanego przepisu, w zakresie określonym w pytaniu prawnym, a w konsekwencji do naruszenia przez organ stosujący prawo – w tym wypadku sąd pytający – zasady legalizmu i zasady trójpodziału władzy, a przez uznanie normy prawnej za nieobowiązującą – zastąpienia prawodawcy.

1.3. W ocenie sądu pytającego, pytanie prawne dotyczy kwestii zasadniczej dla rozstrzygnięcia zawisłej przed nim sprawy, albowiem od odpowiedzi Trybunału zależy, „czy sędziemu, w stosunku do którego nastąpiła zmiana podziału czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, przysługuje odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania zakresu obowiązków również w przypadku, gdy przeniesienie następuje do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu”.

Uznanie przez Trybunał zgodności art. 22 § 5 pkt 1 p.u.s.p. ze wskazanymi wzorcami kontroli wywoła skutek przyjęcia przez sąd pytający niedopuszczalności drogi sądowej, z kolei jego wyeliminowanie z systemu prawnego – będzie podstawą do dalszego badania odwołania sędziego.

2. W piśmie z 15 lutego 2023 r. Rzecznik Praw Obywatelskich nie zgłosił udziału w postępowaniu.

3. W piśmie z 4 kwietnia 2023 r. stanowisko zajął Prokurator Generalny (dalej: Prokurator lub PG). W jego ocenie, postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wobec niedopuszczalności wydania wyroku.

3.1. W uzasadnieniu stanowiska Prokurator wskazał, że pytanie prawne nie spełnia przesłanki funkcjonalnej. Orzeczenie Trybunału o niekonstytucyjności art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. nie wywrze bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy zawisłej przed sądem pytającym, ponieważ pytanie prawne byłoby relewantne tylko w wypadku zaskarżenia art. 22a § 5 pkt 1 i § 6 zdanie piąte p.u.s.p.

Dodatkowo PG zauważył, że uzasadnienie przez sąd pytający zarzutu naruszenia przez kwestionowane uregulowanie art. 2 Konstytucji nie spełnia wymogów określonych w art. 52 ust. 2 pkt 4 u.o.t.p.TK. Sąd pytający, wiążąc naruszenie zasady prawidłowej legislacji oraz zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa z posłużeniem się przez ustawodawcę niedookreślonym zwrotem „sprawy z tego samego zakresu”, nie tylko jednocześnie stwierdza, że językowe znaczenie zaskarżonego przepisu jest jednoznaczne lecz przedstawia także wykładnię tego przepisu, pozwalającą na określenie rozumienia wskazanego zwrotu.

4. W piśmie Marszałka Sejmu z 18 grudnia 2023 r. Sejm wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

W ocenie Sejmu, nie został spełniony warunek relewantności wyroku TK dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed sądem pytającym, ponieważ ewentualne orzeczenie Trybunału o niezgodności z Konstytucją art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. nie zdeterminuje rozstrzygnięcia tej sprawy.

Zdaniem Sejmu, niezależnie bowiem od ustalenia, czy sędziemu przysługuje możliwość odwołania od zarządzenia prezesa sądu o podziale czynności skutkującym przeniesieniem sędziego do innego wydziału do KRS – Sąd Najwyższy, wobec brzmienia art. 22a § 6 p.u.s.p., który nie został przez sąd pytający zakwestionowany i tak nie ma kompetencji kontrolnej wobec przedmiotowych uchwał KRS. Zadane pytanie prawne mogłoby być rozpoznane merytorycznie, gdyby obok art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. sąd pytający zakwestionował również art. 22a § 6 p.u.s.p., czego jednak nie uczynił.

Dodatkowo Sejm dostrzegł autonomiczną przesłankę umorzenia postępowania w odniesieniu do badania zarzutów niezgodności art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. z wywodzonymi z klauzuli demokratycznego państwa prawnego zasadą przyzwoitej legislacji i zasadą ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W ocenie Sejmu, pytanie prawne jest obciążone wadami formalnymi dotyczącymi sposobu uzasadniania zarzutów niezgodności kwestionowanego przepisu z art. 2 Konstytucji.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przesłanki dopuszczalności merytorycznego rozpoznania pytania prawnego.

1.1. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania pytania prawnego zostały uregulowane w art. 193 Konstytucji oraz dookreślone w art. 52 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 193 Konstytucji „[k]ażdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem”.

Ponadto, w myśl art. 52 ust. 2 u.o.t.p.TK, pytanie prawne, poza sformułowaniem zarzutu niezgodności z Konstytucją z powołaniem argumentów na jego poparcie, powinno zawierać „wyjaśnienie, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało przedstawione”.

1.2. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie wyjaśniał znaczenie przesłanek dopuszczalności pytania prawnego w postępowaniu przed sądem konstytucyjnym (por. postanowienie z 11 lutego 2015 r., sygn. P 44/13, OTK ZU nr 2/A/2015, poz. 21 i przywołane tam orzecznictwo, postanowienie z 14 listopada 2017 r., sygn. P 13/17, OTK ZU A/2017, poz. 82). Wskazywał, że dla dopuszczalności merytorycznego rozpoznania pytania prawnego konieczne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek: podmiotowej, przedmiotowej i funkcjonalnej. Po pierwsze, z pytaniem prawnym do Trybunału może wystąpić tylko sąd w rozumieniu art. 175 Konstytucji (przesłanka podmiotowa). Po drugie, przedmiotem pytania prawnego może być tylko akt normatywny mający bezpośredni związek z rozpoznawaną przez sąd pytającą sprawą, a zarazem będący podstawą jej rozstrzygnięcia (przesłanka przedmiotowa). Po trzecie, pomiędzy odpowiedzią Trybunału na pytanie prawne sądu a rozstrzygnięciem sprawy toczącej się przed sądem pytającym musi zachodzić zależność o charakterze bezpośrednim, merytorycznym oraz prawnie istotnym (przesłanka funkcjonalna) – (por. wyrok z 19 czerwca 2012 r., sygn. P 41/10, OTK ZU nr 6/A/2012, poz. 65; postanowienie z 16 grudnia 2020 r., sygn. P 8/20, OTK ZU A/2020, poz. 75).

Trybunał wskazywał również, że brak spełnienia którejkolwiek z powyższych przesłanek prowadzi do umorzenia postępowania ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku (por. postanowienie TK z 22 lipca 2020 r., sygn. P 23/19, OTK ZU A/2020, poz. 35).

Wyjaśniając znaczenie powyższych przesłanek, Trybunał zwracał szczególną uwagę na spełnienie przesłanki funkcjonalnej. Wskazywał na konieczność wykazania przez sąd występujący z pytaniem prawnym zależności między treścią pytania a rozstrzygnięciem sprawy, w związku z którą pytanie jest formułowane. Zależność ta, jak wynika z dotychczasowych judykatów Trybunału, polega na bezpośrednim, merytorycznym i prawnie istotnym związku między orzeczeniem sądu konstytucyjnego a indywidualną sprawą rozpoznawaną przez sąd przedstawiający pytanie prawne (por. np. wyroki z: 21 października 2008 r., sygn. P 2/08, OTK ZU nr 8/A/2008, poz. 139; 19 czerwca 2012 r., sygn. P 41/10 oraz postanowienia z: 18 lutego 2009 r., sygn. P 119/08, OTK ZU nr 2/A/2009, poz. 22; 16 grudnia 2008 r., sygn. P 53/07, OTK ZU nr 10/A/2008, poz. 192; 9 grudnia 2008 r., sygn. P 52/07, OTK ZU nr 10/A/2008, poz. 184; 15 maja 2007 r., sygn. P 13/06, OTK ZU nr 6/A/2007, poz. 57; 22 października 2007 r., sygn. P 24/07, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 118; 27 kwietnia 2004 r., sygn. P 16/03, OTK ZU nr 4/A/2004, poz. 36; 29 marca 2000 r., sygn. P 13/99, OTK ZU nr 2/2000, poz. 68; 10 października 2000 r., sygn. P 10/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 195; 30 czerwca 2009 r., sygn. P 34/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 101; 3 czerwca 2015 r., sygn. P 41/14, OTK ZU nr 6/A/2015, poz. 89; 16 grudnia 2020 r., sygn. P 8/20).

Przedmiotem kontroli w trybie pytania prawnego może być zatem jedynie taki akt normatywny lub przepis prawa, mający bezpośrednie znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy toczącej się przed sądem pytającym, którego rolą jest z kolei nie tylko wykazanie

zależności między odpowiedzią na pytanie prawne a rozstrzygnięciem zawisłej przed nim sprawy, lecz także wykazanie, że zastrzeżenia zgłoszone wobec kwestionowanego przepisu są obiektywnie uzasadnione oraz na tyle istotne, iż zachodzi potrzeba ich wyjaśnienia w ramach procedury pytań prawnych kierowanych do Trybunału Konstytucyjnego. Ponadto sąd pytający winien uargumentować, dlaczego rozstrzygnięcie toczącej się przed nim sprawy nie jest możliwe bez wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny (por. postanowienia TK z: 27 kwietnia 2004 r., sygn. P 16/03, OTK ZU nr 4/A/2004, poz. 36; 22 października 2007 r., sygn. P 24/07, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 118).

2. Ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania pytania prawnego.

2.1. W niniejszej sprawie sąd pytający jako przedmiot kontroli wskazał art. 22a § 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r., poz. 334; dalej: p.u.s.p.) w zakresie, w jakim stanowi, iż odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa od podziału czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu obowiązków sędziego, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, nie przysługuje w wypadku przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu.

Przedstawiony w pytaniu problem konstytucyjny sąd pytający sprowadził do odpowiedzi na pytanie „czy sędziemu, w stosunku do którego nastąpiła zmiana podziału czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, przysługuje odwołanie do Krajowej Rady Sądownictwa w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania zakresu obowiązków również w przypadku, gdy przeniesienie następuje do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu”. Sąd pytający uznał przy tym, że od odpowiedzi na zadane pytanie bezpośrednio uzależniona jest kwestia, czy w sprawie istnieje droga sądowa.

2.2. Zaskarżony art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. ma następujące brzmienie: „Sędzia lub asesor sądowy, któremu zmieniono podział czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, może odwołać się do Krajowej Rady Sądownictwa w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania nowego zakresu obowiązków. Odwołanie nie przysługuje w przypadku: 1) przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu”.

Powyższy przepis jest częścią regulacji poświęconej kompetencjom prezesa sądu w odniesieniu do zarządzania sądem, a w omawianym wypadku, kwestii dotyczącej dokonania podziału czynności dla poszczególnych sędziów danego sądu. W myśl art. 22a § 1 p.u.s.p. prezes sądu, po zasięgnięciu opinii kolegium sądu, określa zakres obowiązków sędziów i sposób ich uczestniczenia w podziale spraw (podział czynności) przy uwzględnieniu wskazanych w tym przepisie przesłanek, tj. specjalizacji sędziów w rozpoznawaniu poszczególnych rodzajów spraw w wydziałach sądu i równomiernego rozłożenia ich obowiązków oraz potrzeby zagwarantowania sprawnego postępowania sądowego. Uwzględniając powyższe dyrektywy, prezes sądu może w każdym czasie, na podstawie art. 22a § 4 p.u.s.p., ustalić nowy podział czynności z tym jednak zastrzeżeniem, że przeniesienie sędziego do innego wydziału wymaga zgody tego sędziego.

Zgoda na przeniesienie do innego wydziału nie jest jednak wymagana, jeżeli przeniesienie następuje do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu (art. 22a § 4b pkt 1 p.u.s.p.). Ponadto, w myśl zaskarżonego art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p., sędzia, któremu zmieniono podział czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, może odwołać się do Krajowej Rady Sądownictwa. Odwołanie nie przysługuje natomiast sędziemu przeniesionemu do

„wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu”. Kwestionowana regulacja wyłącza zatem możliwość odwołania się do KRS od takiego podziału czynności.

W ramach omawianego zagadnienia istotne znaczenie ma regulacja zawarta w art. 22a § 6 p.u.s.p. będąca, co zauważa również sąd pytający, *lex specialis* wobec zasady kontroli uchwał KRS przez SN określonej w art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269, ze zm.; dalej: ustawa o KRS).

W myśl bowiem art. 22a § 6 p.u.s.p., którego sąd pytający nie zakwestionował: „Odwołanie, o którym mowa w § 5, wnosi się za pośrednictwem prezesa sądu, który dokonał podziału czynności objętego odwołaniem. Prezes sądu przekazuje odwołanie Krajowej Radzie Sądownictwa w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania wraz ze stanowiskiem w sprawie. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę uwzględniającą albo oddalającą odwołanie sędziego, mając na uwadze względy, o których mowa w § 1. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie odwołania, o którym mowa w § 5, nie wymaga uzasadnienia. Od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa odwołanie nie przysługuje. Do czasu podjęcia uchwały sędziego lub asesora sądowego wykonuje obowiązki dotychczasowe”.

Z kolei zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS „Uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego”.

Relacja powyższych przepisów, co również zauważył sąd pytający, była analizowana w orzecznictwie SN i doczekała się jednolitej interpretacji. W świetle dotychczasowych judykatów Sądu Najwyższego, art. 22a § 6 p.u.s.p. jest przepisem szczególnym wykluczającym możliwość zastosowania przepisu ogólnego, jakim jest art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, co w konsekwencji oznacza, że od uchwały w przedmiocie odwołania od podziału czynności sędziemu nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. W ocenie SN, brak możliwości odwołania dotyczy wszystkich uchwał KRS w przedmiocie odwołania od podziału czynności *in genere*. Ponadto, jak wynika z orzecznictwa SN, nawet w wypadku merytorycznego rozpoznania przez KRS odwołania, w sytuacji, gdy jego wniesienie do tego organu było niedopuszczalne, nie można na zasadach ogólnych wnieść odwołania od uchwały KRS do SN (zob. np. postanowienia SN z: 24 września 2019 r., sygn. akt I NO 58/19; 25 września 2019 r., sygn. akt I NO 42/19; 9 stycznia 2020 r., sygn. akt I NO 181/19; 27 maja 2020 r., sygn. akt I NO 186/19; 9 czerwca 2020 r., sygn. akt I NO 173/19; 3 sierpnia 2020 r., sygn. akt I NO 80/20).

Zauważając powyższą relację pomiędzy wskazanymi przepisami oraz artykułując argumenty na rzecz przyznania kontroli sądowej względem zarządzeń prezesa ustalających podział czynności, sąd pytający skierował przy tym zarzuty niekonstytucyjności jedynie względem art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p., pomijając całkowicie art. 22a § 6 p.u.s.p. A to właśnie treść tego przepisu determinuje niedopuszczalność orzekania przez SN w zakresie określonym w przedstawionym Trybunałowi pytaniu prawnym. Stąd też ewentualne orzeczenie Trybunału o niezgodności zakwestionowanego art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. w zakresie określonym w pytaniu prawnym, w ocenie Trybunału, nie zdeterminuje rozstrzygnięcia zawisłej przed sądem pytającym sprawy. Niezależnie bowiem od ustalenia, czy sędziemu przysługuje odwołanie do KRS od zarządzenia o podziale czynności skutkującym przeniesieniem do innego wydziału, to Sąd Najwyższy – wobec brzmienia art. 22a § 6 p.u.s.p. – i tak nie będzie miał kompetencji kontrolnej wobec uchwały KRS wydanej w ramach zaskarżonego art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p.

2.3. Wobec powyższego Trybunał uznał, dzielając w tym względzie również stanowiska Sejmu oraz Prokuratora Generalnego, że w niniejszej sprawie nie został spełniony warunek relewantności wyroku Trybunału dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed sądem pytającym. Warunek ten byłby spełniony tylko wtedy, kiedy sąd pytający przedmiotem kontroli

Trybunału uczyniłby nie tylko zaskarżony art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. lecz także art. 22a § 6 tej ustawy.

Z uwagi na treść art. 67 u.o.t.p.TK, który stanowi, że Trybunał jest związany granicami pytania prawnego i samodzielnie nie może rozszerzyć zakresu kontroli określonego w zadanym pytaniu oraz nie może dokonać korekty jego deficytów, Trybunał, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, umorzył postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z powyższych względów Trybunał postanowił jak w sentencji.